

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΑΛΙΑ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Η αντίληψη Βενετίας και Γενόβας. Η δολοφονία του βασιλέως της Κύπρου Πέτρου Α'. Η στέψις του νέου βασιλέως. Κομιμοπρακτικά επεισόδια. Η αντίληψη των δυο προξένων. Πειές θα κρατήσει το άλογο του βασιλέως απ' τα δεξιά: "Όπου οι δυο αντίπαλοι φθάνουν πάνοπλοι στο συμπόσιο. Πειές θα καθήσει πλάι στο βασιλέα. Η τραπεζαρία μεταβάλλεται σε πεδίο μάχης. Η νίκη των Βενετών. Η Κύπρος πληρώνει τα σπασμένα, κτλ. κτλ.

ΟΝ δέκατο τέταρτο αιώνα, η Γένοβα ήταν ό,τι είχε σήμερα η Αγγλία — κυριαρχούσε δηλαδή σ' όλοκληρη τη Μεσόγειο με τον ισχυρότατο στόλο της και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να εκμηδενίση τη ναυτική δύναμη της Βενετίας, η οποία δεν είχε γίνει ακόμα θαλασσοκράτειρα.

Η Κύπρος, κατά την εποχή εκείνη ήταν ένα δυνατό βασίλειο με ηγεμόνας από τον οίκο των Λουζινιάνων, στον άρχηγό του οποίου την είχε πουλήσει ο βασιλεύς της Αγγλίας Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος. Η κυριαρχία μάλιστα της

κρατήση κι' αυτός το άριστο γαλιναίο του βασιλικού άλογου, άρνήθηκε. Ήθελε να πάρη την τιμητική θέσι του αντίπαλου του κι' έζητησε όπως ο πρόξενος της Βενετίας του παραχωρήσει το δεξί γαλιναίο. Μά κι' ο Βενετός επέμενε, κι' έτσι ο βασιλεύς περιμένε πάνω στ' άλογο του, τότε θα τελειώσουν τον καναύ τους για να σχηματισθή η πομπή, η οποία έμελλε να τον δώρηση από την εκκλησία στο παλάτι του.

Επ' τέλος, οι άντλοι του, με μια ξυτηνη μανούβρα, έκοψαν τον Γόρδιο δεσμό και έπροέλασαν τη γελοιοποίησι του βασιλέως. Άρπαξαν δηλαδή τα γαλιναία του άλόγου του αυτού οι ίδιοι και τον ώδηγησαν ως το παλάτι. Κι' έτσι πέρασε η πρώτη φουρτούνα. Άλλα δύο επεισόδια δεν τελείωσε έδω.

Στο παλάτι είχε έτοιμασθεί επίσημο δείπνο για τη στέψη του βασιλέως, στο όποιο, μαζί με τους προκρίτους, είχαν προσκληθεί και οι πρόξενοι των ξένων κρατών. Ήταν φυσικό λοιπόν να δημιουργηθή και στο τραπέζι ζήτημα τιμητικής θέσεως, μεταξύ των δύο προξένων, ποιος θα καθόταν δηλαδή δεξιά και ποιος άριστερά από τον βασιλέα. Γι' αυτό, ο πρόξενος της Βενετίας και η συνοδεία του πήγαν στο παλάτι ώπλισμένοι και με άγριες διαθέσεις. Μά κι' οι Γενοβέζοι, που αποτέλειωσαν τη συνοδεία του προξένου της χώρας τους, είχαν ώπλισθεί επίσης. Έλειπα απ' αυτά, φαντάζεστε εύκολα τη θέσι του βασιλέως και των άντλων, που έβλεπαν ότι η αίθουσα του συμπόσιου θα μετεβάλλετο σε πεδίο μάχης.

□ □ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ □ □ □ □

μεγαλάνησαν άπλώνονταν ως τα παράλια διηύθηνε όλο το εμπόριο της περιοχής εκείνης και είχε γίνει δύναμις επαινήδην.

Η πιο δοξασιμένη μάλιστα περιόδος της Κύπρου συνέπεσε με τη βασιλεία του Πέτρου Α'.

Άλλά ο αδελφός του βασιλέως Ιωάννης, πρίγκιψ της Γαλιλαίας, φιλοδοξώντας να καταλάβη τον θρόνο του, ώργάνωσε μια συννομοσία εναντίον του και τον σκότωσε. Έτσι ανέθηκε στο θρόνο της Κύπρου, στα 1363 ο άνήλικος υιός του δολοφονηθέντος, Πέτρος Β', με αντιβασίλευα τον... δολοφόνο θεο του, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της μητέρας του νέου βασιλέως και χήρας του δολοφονηθέντος.

Ο αντιβασιλεύς όμως Ιωάννης δεν ήταν καθόλου ικανός και το βασίλειο άρχισε να παραλίη. Ο λαός είχε χωριστεί σε δυο κόμματα, απ' τα όποια το ένα ώπεστηριζε τη χήρα του Πέτρου Α' και το άλλο τον δολοφόνο. Συγχρόνως, πλήθος έξωτερικών έχθρων παραμόνευαν... Οι Καραμάνοι Τούρκοι μάλιστα δεν έβλεπαν την ώρα να εκδικηθούν και να πάρουν πίσω τις χώρες που τους είχαν αρπάξει οι προηγούμενοι βασιλείς της Κύπρου.

***

Έντομαξαύ, ο νεαρός βασιλεύς Πέτρος Β' ένηλικιώθηκε και έπρόκειτο να γίνει η επίσημη τελετή της στέψης του, στη Φαμαγούστα (τη σημερινή Αιμόχωστο) στις 12 Οκτωβρίου 1372.

Στην Κύπρο ώπηγε τότε ένας Βαλχης (πρόξενος) της Γενόβας και ένας της Βενετίας. Κι' οι δυο τους προσπαθούσαν να διαδώσουν το εμπόριο της πατρίδας τους και φυσικά ο μεταξύ τους ανταγωνισμός ήταν άγριος. Τη μεγαλύτερη ώστόσο δύναμη είχε ο πρόξενος της Γενόβας, για λόγους που δεν είναι δυνατό να εξηγηθούν σ' ένα σύντομο σημείωμα. Αυτό όμως δεν το χώνεψε η Βενετία κι' έπέδωκε με κάθε τρόπο να ταπεινώση τη δύναμη του. Αποφάσισε λοιπόν να του καταφέρει το πρώτο χτύπημα κατά την τελετή της στέψης του νέου βασιλέως.

Η στέψις έπρόκειτο να γίνει στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου κι' εκεί είχαν μαζευτεί όλοι οι πρόκριτοι της νήσου και άπειρος λαός. Δεν ώπηγε λοιπόν καταλήλότερη ευκαιρία για τη Βενετία να ταπεινώση την αντίληό της.

Όταν τελείωσε η τελετή στην εκκλησία και βγήκε ο βασιλεύς κι' ανέθηκε στο άλογο του, ο Βενετός πρόξενος έτρεξε κι' έπιασε το δεξί γαλιναίο του άλόγου του. Αυτό ήταν η μεγαλύτερη τιμή που μπορούσε να γίνει σ' έναν πρόξενο. Μά όταν κάλεσαν τον πρόξενο της Γενόβας να

Ο Δόργος Βύρων. (Σπανία και άγνωστη εικών του του 1822)

τα διενδύθηκε στα διάφορα Γενοβέζικα μαγαζιά, τα εληρήλησε και τα κατέστρεψε τελείως.

Εύτυχος ο κυβερνήτης της Φαμαγούστας έδειξε μεγάλη ικανότητα και κατοήθησε να σώση τους Γενοβέζους από γενική σφαγή.

Ο πρόξενος της Γενόβας, την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στο βασιλέα και με τόνο όργιλο του έδήλωσε ότι η χώρα του ηττούσε Ικανοποίησι για όσα έγιναν. Ο βασιλεύς όμως τον απέπεμψε και σε λίγες μέρες οι Γενοβέζοι έφυγαν από τη μεγαλάνηση, γυρίζοντας στην πατρίδα τους.

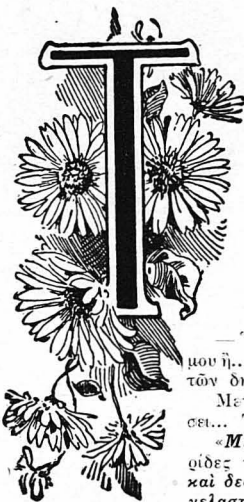
***

Σε λίγον καιρό, η δημοκρατία της Γενόβας έκήρυξε τον πόλεμο κατά της Κύπρου, και τον Μάρτη του 1373 ο άρχιναύαρχος Πέτρος Καμποφρεγκό έφτασε με όλόκληρο τον πανίσχυρο Γενοβέζικο στόλο μπρός στο νησί. Σαράντα τρεις γαλέρες και δεκατέσσερες χιλιάδες πεζοναυτες είχαν πάει για να επιβάλλουν τις θέλησεις της Γενόβας στην Κύπρο, η δ-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
Τό άριστούργημα του ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ
«ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ»
Συναρκαστικόν άστυνομικόν μυθιστόρημα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)
ἩΝ σπιγμὴ αὐτὴ πλησίασε τὸν γηραιὸν κατὰδεο δὲ δῆμος Τελώνης καὶ τὸν ἐ- φίλησε. Τὸν ἔδεσον κατόπιν αὐτὴ σπιν- δα καὶ πέρασαν τὸ κεφάλι του στὴ λα- μεδόχο. Ὁ δῆμος Ἄμμοραδάκης τρά- βηξε τὸ σκενὶ, ἡ μάγισσα τῆς λαμη- τόμου ἔπεσε βαρεῖα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ κατὰδεου κάρησε ἀμύφρωτο στὸν εἰδι- κὸ σάκκο!...

Ἦθε κατόπιν ἡ σειρά τοῦ Κοντο- γιόργου. Ὁ μελλοθάνατος κατὰδεος ἦταν γλιωμὸς σάν τὸ θεῖαφι. Συγγρα- τοῦσε ὡστόσο τὴν ἀγωνία του καὶ ζή- τησε πολλές φορές συγχώρησι ἀπὸ τὸ πλῆθος γιὰ τὸ ἐγκλήμα του.

— Ἡμαρτον, Θεέ μου!... Ἡμαρτον, Θεέ μου ἡ... φειραίνει τέλος κ' ἀρίνετα στὰ χέρια τὸν δημίον.

Μετὰ λίγα δευτερόλεπτα ὅλα ἔχουν τελειώ- σει!... Τὸ πλῆθος ἀρχίζει νὰ διαλύεται...

«Μεταξὺ τῶν περιέργων, γράφοντο ἡ ἐφημε- ρίδες τῆς ἐποχῆς, δεικνύοντο ἀπειρες κυρίες καὶ δεσποινίδες, φρέσκες-φρέσκες, πρόσχαρες, γελαστές κ' ἀσυγκίνητες. Τὸ αἰώνιον θῆλυ...»

***

Θά σᾶς ἀρηγηθοῦμε τώρα τὰ τῆς ἐκτέλεσεως ἑτέρου κακούργου, τοῦ Νικολάου Κριτζινέλη, ἀπὸ τὸ Νεοχώρι τῆς Ἡλείας καταγομένου.

Ὁ Ν. Κριτζινέλης ἐκαρταμυθῆ στὸν Πύργο, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Ἀγγουστίνου καὶ τοῦ Κοντογιώργου στὴν Πάτρα.

Ποῖο ἦταν ὅμως τὸ ἐγκλήμα, τὸ ὁποῖο ὠδήγησε τὸν Μισραϊτὴ αὐτὸν χωριᾶτῃ στὴ λαμητόμο;

Θά σᾶς τὸ ἐκθέσωμε μὲ λίγα λόγια :

Ὁ Κριτζινέλης εἶχε ἓνα σκενὶ, τὸ ὁποῖον ἔπερα- γατοῦσε. Τὸ ἀγατοῦσε σάν παιδί του ἢ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, πιὸ πολὺ κ' ἀπὸ παιδί του. Τὸ σκενὶ αὐτὸ ἦταν ἡ ἀδυναμία του, τὸ καμάρι του, ἡ συν- τροφία του. Δὲν τὸ ἀποχωρίζονταν ποτέ. Μαζὺ βγαί- ναν περὶπατο καὶ κινιῆν, μαζὺ τρώγανε, μαζὺ —χο- ροῖς ὑπερβολῇ— κομμόντουσαν!...

Μιά μέρα, τὸ σκενὶ τοῦ Κριτζινέλη μίτηρε στὸ ἀμπέλι ἐνὸς συχωριανοῦ χτηματία, τοῦ Παν. Ζαφει- ροπούλου καί, μεθῆμενο ὅπως ἦταν νὰ μὴ περιφρονῇ τὰ φρούτα, ῥιζηκε στὰ σταφύλια κ' ἄρχισε νὰ γε- μίζει τὴν παραδασαμένη του.

Ὁ Ζαφειρόπουλος, ὁ ὁποῖος βρισκόταν αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ χτήμα του, τὸ εἶδε κ' ἀντὶ νὰ τὸ διώξῃ, ὁ χριστιανὸς μὲ τὶς πέτρες, ἄρπαξε τὸ τουφέκι του, τὸ σημάδεψε, τοῖφριξε καὶ τὸ σκοτώσε.

Ὅταν ὁ Κριτζινέλης ἔμαθε τὸ... φονικό, ὅταν ἀντίκρισε τὸ ἀγαπημένο του σκενὶ νεκρὸ, ἐλύσσαξε ἀπ' τὸ θυμὸ του κ' ὀρμιστηκε νὰ ἐκδικηθῆ.

Οἱ χωρικοὶ, ἔξροντας τί εἶδους ἄνθρωπος ἦταν ὁ ἀρέντης τοῦ σκενίου, συμβούλευσαν τὸν Ζαφειρόπουλο νὰ φυλάγεται :

— Ἐχε τὸ νοῦ σου, τὰ μάτια σου τέσσερα, μὴν βγαίνεις μόνος ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, γιατί θά σοῦ πητὸ τὸ αἷμα ὁ Κριτζινέλης!...

Ὁ Ζαφειρόπουλος ὅμως δὲν πήρε στὰ σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα, περι- φρόνησε τὶς φρονίμες τῶν συχωριανῶν του συμβουλές.

— Σωπάτε, βρὲ ἀδερφέ, τοὺς εἶπε. μὴν τὰ παραλέτε. Αὐτὸ ἔ-

ποία δὲν εἶχε ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀντιταχθῇ σ' αὐ- τὸν ὄγκο.

Οἱ Κύριοι περιέμεναν ὅτι θὰ τοὺς βοηθοῦσε ἡ Βενετία, ἡ ὁποία εἶχε προλάβει τὸ ἐπεισόδιο, ἀλλὰ οἱ Βενετιανοὶ ἦσαν ἀπασχολημέ- νου τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃ μὲ ἄλλα, σπουδαία ζητήματα καὶ δὲν ἔδωσαν και- μίαν ἀπάντησι στὶς ἐκκλήσεις τῶν Κυριῶν.

Ἔτσι οἱ Γενοβέζοι, χωρὶς δυσκολία, κυριεύσαν τὴ Φαμαγούστα καὶ ἀλμαλώτισαν τὸν βασιλεῖα Πέτρο Β'. Ὁ βασιλεὺς τότε, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ στέμμα του, ἀναγκάστηκε νὰ ὑπογράψῃ μὴ ταπεινωτικὴ συνθήκη, μὲ τὴν ὁποία ἐδέχετο νὰ πληρώσῃ στὴ Γένοβα σεβαστὴ ἀλο- γημῶσι καὶ ἐτήσιο φόρο. Γιὰ ἐξασφάλισι μάλιστα, θὰ ἔμεναν δημηροὶ στὶς φυλακὲς τῆς Γένοβας ἓνας θεῖος του, δύο ἑξάδελφοὶ του καὶ πολλοὶ πρόκριτοι καὶ ἀρχαῖοι του. Ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη ἐγγύησι ἦταν ἡ Φαμα- γούστα, τὴν ὁποία κράτησαν οἱ Γενο- βέζοι!...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

λεψε νὰ βροῦ τὸν μετῆλᾶ μου γιὰ ἓνα βορομόσκιλο.

— Ναι, μὰ ὁ Κριτζινέλης εἶνε κακούργος, εἶνε μοιχηρὸς, ἐκδι- κητικός, ἔχει στὴ ράχη του ἓνα σορὸ ἀμαρτίες. Φυλάξου!...

Ὁ Ζαφειρόπουλος ὅμως δὲν φυλάγεται. Καὶ γιὰ κάμποσο καιρὸ οἱ φόβοι τῶν συχωριανῶν του βγήκαν ὑπερβολικοὶ καὶ φρενιτικοί. Ὁ Κριτζινέλης φανότανε ἥσυχος, λὲς κ' εἶχε λησμονήσει τὸ λατρετὸ του τετράποδο.

Μὰ δὲν τὸ λησιμόνησε. Τὸ θυμόταν. Θυμόταν τὸν ὄγκο ποῦκανε. Διψοῦσε ἐκδίδησι ἡ μαοῖη του ψυχῆ. Καὶ περιέμενε μονάχα τὴν κα- τὰλληλη περίστασι, γιὰ νὰ πάρῃ... τὸ αἷμα τοῦ σκενίου του πίσω, γιὰ νὰ τὸ πληρώσῃ μὲ αἷμα ἀνθρώπινο.

Ἡ περίστασι αὐτὴ δὲν ἄρχισε τέλος νὰ τοῦ δοθῇ.

Στὶς 14 Ἀυγούστου —βρισκόμαστε στὸ ἔτος 1885— ὁ Ζαφειρό- πουλος βρισκότανε στ' ἀμπέλι του, στὴ θέσι Ἀλινάρι, ὀλομόναχος. Ἀφοῦ ἐργαζότανε ὅλο τὸ πρωί, τὸ μεσημέρι ἔφαγε καὶ ξάπλωσε κά- τω ἀπὸ ἓνα παχνὶ ἴσσο νὰ κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος τὸν πήρε γρήγορα. Καὶ τὸν παρέδωσε σὲ λίγο στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ θανάτου!

Τὴ συνέθη δηλαδή; Ἀπλόστατα, ὁ Κριτζινέλης ἐκδικηθήκε.

Ἄς διηγηθῶμε ὅμως τὰ πρᾶγματα μὲ τὴ σειρά τους.

Οἱ χωρικοὶ ποὺ βρισκότουσαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὰ γετονικά τοῦ Ζαφειροπούλου χτήματα καὶ ποὺ εἶχαν ἐπίσης καθῆσι τὸ μεση- μέρι κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα νὰ ξεκουραστοῦν, ἄκουσαν ξαφνικὰ ἓναν πυροβολισμό πρὸς τὸ χτήμα τοῦ Ζαφειροπούλου. Πεπάχητων ἀμέ- σως τότε ἐλάνοι κ' ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Μπήκαν στὸ χτήμα τοῦ Ζαφειροπούλου, πήγαν κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ κοιμό- τανε ὁ κακούργος καὶ τὸν βρήκανε νεκρὸ, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφά- λι, ἀμύφρωτο!

Μέσα στὸ χτήμα δὲν ἴπτηξε κανένας ἀπολότιος τῆ σπιγμῆ αὐτῆ.

Ἐψε λοιπὸν ἀποκοιτηθῆ ὁ Ζαφειρόπουλος; Κοιτᾶ ἔντοῦ βίως δὲν βρισκότανε κανένα ὄπλο. Ἄρα τὸν εἶχαν δολοφονήσει. Ποιὸς βίως;...

Ἡ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ δύσκολη. Ποιὸς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Κριτζινέλη, μποροῦσε νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιο ἐγκλήμα; Ἄλλον ἐχθρὸ δὲν εἶχε ὁ δολοφονηθεὶς στὸ χωριό.

Τὴν ὅνα γνώμην ἐσημείωσε γιὰ τὸ δράστη κ' ἡ ἀστυνομία. Καὶ συνέλαβε τὸν Κριτζινέλη. Ὁ Κρι- τζινέλης ὅμως διαμαρτυρήθηκε. Ὁραζόταν πὺς δὲν σκότωσε αὐτὸς τὸν Ζαφειρόπουλο. Δικαιολογίες μά- ταιες. Κανένας δὲν τὸν πίστευε καὶ πολὺ περισσότερο ἡ ἀρχές.

***

Βλέποντας ὁ Κριτζινέλης πὺς δὲν μποροῦσε νὰ γιντοῦσῃ μὲ τὶς διαμαρτυρίες καὶ τοὺς ὄρκους, σέ- φηκε γύρι τὸ καταχθόνιο, ἀλλὰ καὶ ἀνασῆρο. Ἐ- κάλεσε λοιπὸν τὸ γιού του τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν συμβού- λεψε νὰ παρασημασθῇ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ πῆ πὺς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Ζαφειροπούλου κ' ὄχι ὁ πατέρας του.

Ὁ υἱὸς Κριτζινέλης ἔφριξε μόλις ἄκουσε τὴ σα- τανικὴ πρότασι τοῦ πατέρα του.

— Σωπά μιλᾶς, πατέρα; ποῦ εἶπε. Καὶ δὲν σκέφτηκε πὺς ἂν τὸ κάνω αὐτὸ, θὰ πάω χαμένος;

— Τί θά σοῦ κάνω; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του.

— Θά μὲ κόψουν, αὐτὸ θά μοῦ κάνουν κ' εἶνε ζοῖμα νὰ πάθω ἓνα τέτοιο πρᾶμα, ἐνὸ εἶμαι ἀθῶος.

— Ὄποτε θὲς νὰ κόψουν ἐμένα, βρὲ ;

— Ὅχι δὲν τὸ θέλω αὐτὸ, πατέρα, μὰ δὲν εἶνε πάλι σωστὸ νὰ βάλω τὸ κεφάλι μου στὴν καρμανιόλα. Πειὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸν σο- τώσῃ τὸν ἄνθρωπο ;

Κατόπιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ γιού του, ὁ Κριτζινέλης τὸ πήρε ἀ- πόφασι. Ἐθῆνε λόγῳ στὴ δικαιοσύνη γιὰ τὴν πράξι του. Ὅπως καὶ ἔγινε. Δικαίστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο!...

***

Ὅπως καὶ τῶν ἄλλων κακούργων, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Κριτζινέλη ἔγινε στὶς πεντέμησι τὸ πρωί. Ὅλος ὁ Πύργος εἶχε συρφεύσει στὸ μέρος ὅπου εἶχε στηθεὶ ἀπὸ τὴ νύχτα ἡ λαμητόμο.

Ὁ κακούργος ἦταν κατάχλωμος. Πρὶν τὸν δέσουν στὴν εἰδικὴ σανίδα, γύρισε στὸ πλῆθος καὶ φώναξε :

— Σχωράτε με, βρὲ παιδιά!... Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ ἔνοχος. Γίνουμα θῆμα γιὰ νὰ σώσω τὸν γιού μου.

Λίγα δευτερόλεπτα κατόπιν, ὁ δολο- φόνος τοῦ Ζαφειροπούλου δὲν ἴπτηξε στὴ ζοῆ. Ἡ μάγισσα τῆς λαμητόμου ἔπεσε βαρεῖα ἐπ' τῆς κεφαλῆς του πρὸς ἱκανοποίησι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς κοινωνίας. (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ καρταμυθηθεὶς στὸν Πύρ- γο κακούργος Ν. Κριτζί- νελης. (Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἀλεξ. Δουμά
«Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ»
Νέα λογοτεχνικὴ μετάφρασις.